

слѣпо, не значи ли да се откажемъ отъ всякаква лична самостоятелность? Азъ говорѣхъ само на онѣзи у които има нѣкои благородни мечти за слабоститѣ на страстьта, а не на онѣзи на които удоволствието е законъ и похотитѣ законни господари.

Признавамъ, че за да искаме отъ сърдцега едно вѣчно заробване, трѣбва да имаме важни причини. Има двѣ причини които ми се виждатъ неопровержими: достоинството на жената и безопасността на дѣцата.

Очевидно е че мѣжду двѣ сжщества отъ които едното е силно, а другото слабо, по силното всякога ще угнѣтѣва по слабото, ако нѣма една върска, единъ законъ, една длъжностъ, която да закриля по слабото отъ по силното. Ако унищожението на семейството бѣше възможно, жената непрѣменно щѣше да бжде угнѣтна.

Нѣкои прѣдставяватъ семейството като робство за жената и тиранство за мжжътъ. Напротивъ, семейството е юзда за мжжътъ: то е законъ наложенъ на неговото угнѣтѣюще себелюбие, на неговата оскърбителна суетность, на неговитѣ дебелишки похоти, на неговитѣ измѣнчиви прищевки. Ако, въпрѣки святии семеенъ законъ и дадената тържественна клѣтва, той не остане даже вѣренъ на този законъ и не уважава жената която е свързала животътъ си съ неговий, какъ ще почита той онѣзи жена на която нищо не дължи и отъ която е търсилъ само удоволствие?

Напротивъ, семейството е закриля на жената, ржчателство на нейната чистота и достоинство, благородно занятие за нейнитѣ